

## U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Dagmar Nygrínové a JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **O. S.**, zast. JUDr. Alexandrem Belicou, advokátem, se sídlem Moravská Ostrava, Smetanovo náměstí 7, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Praha 7, Nad Štolou 3, poštovní schránka 21/OAM, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 14. 3. 2005, č. j. 61 Az 177/2004 – 18,

### t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

### O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 14. 3. 2005, č. j. 61 Az 177/2004 – 18, zamítl žalobu žalobce podanou proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 9. 2004, č. j. OAM-2745/VL-10-08-2004, a rozhodl dále, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení. Napadeným rozhodnutím žalovaného byla žádost žalobce o udělení azylu zamítnuta jako zjevně nedůvodná podle ustanovení § 16 odst. 1 písm. k) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“). Krajský soud v Ostravě dospěl v odůvodnění napadeného rozsudku k závěru, že žaloba ze dne 23. 9. 2004 není důvodná, a proto ji v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítl.

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas kasační stížnost a požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti podle ustanovení § 107 s. ř. s. Uvedl, že v jeho případě došlo na straně soudu k pochybením, která jsou podřaditelná pod ustanovení § 102 a § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Stěžovatel požádal o ustanovení zástupce z řad advokátů a navrhl, aby byl napadený rozsudek Krajského soudu v Ostravě zrušen a věc byla tomuto soudu vrácena k dalšímu řízení.

Krajský soud v Ostravě usnesením ze dne 22. 6. 2005, č. j. 61 Az 177/2004 – 32, ustanovil stěžovateli zástupcem pro řízení o kasační stížnosti JUDr. Alexandra Belicu, advokáta. Krajský soud zároveň vyzval zástupce stěžovatele, aby ve lhůtě jednoho měsíce ode dne doručení tohoto usnesení doplnil kasační stížnost ze dne 4. 4. 2005 o rozsah a důvody napadení rozsudku krajského soudu a datum doručení tohoto rozsudku. Současně stěžovatele poučil o tom, že pokud nebude jeho podání ve stanovené lhůtě doplněno, může Nejvyšší správní soud řízení o tomto podání odmítnout. Uvedené usnesení bylo doručeno stěžovateli dne 7. 7. 2005 a zástupci stěžovatele dne 12. 8. 2005.

Protože zástupce stěžovatele na výzvu soudu ve lhůtě soudem stanovené nereagoval, předložil Krajský soud v Ostravě spis Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že za situace, kdy zástupce stěžovatele nereagoval na výzvu krajského soudu k doplnění kasační stížnosti, kasační stížnost nadále nesplňuje náležitosti předepsané ustanovením § 106 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s.

Podle ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. musí kasační stížnost kromě obecných náležitostí podání obsahovat označení rozhodnutí proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. Ustanovení § 37 platí obdobně. Podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. předseda senátu usnesením vyzve podatele k opravě nebo odstranění vad podání a stanoví mu k tomu lhůtu. Nebude-li podání v této lhůtě doplněno nebo opraveno a v řízení nebude možno pro tento nedostatek pokračovat, soud řízení o takovém podání usnesením odmítne, nestanoví-li zákon jiný procesní důsledek. O tom musí být podatel ve výzvě poučen.

Z výše uvedeného plyne, že kasační stížnost podaná stěžovatelem zůstává neurčitá a nekonkrétní. Nelze totiž odhlédnout od skutečnosti, že stěžovatel je v souladu s ustanovením § 103 odst. 1 s. ř. s. povinen nejen poukázat na to, pod jaké ustanovení podřazuje důvod kasační stížnosti, který namítá [zde ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s.], ale je povinen tento důvod i obsahově popsat či formulovat, tedy uvést konkrétní skutečnosti, které k naplnění označeného důvodu kasační stížnosti v dosavadním řízení vedly. Toto však stěžovatel v posuzované věci neučinil. Z textu kasační stížnosti tak není znatelné, v čem stěžovatel spatřuje nesprávnost napadeného rozsudku krajského soudu, resp. jaká konkrétní pochybení krajskému soudu vytýká.

Nejvyšší správní soud k tomu doplňuje, že není přípustné, aby za stěžovatele domýšlel, které skutečnosti a z jakých konkrétních pohnutek měl pro potřeby kasační stížnosti na mysli. Pro podporu tohoto svého názoru Nejvyšší správní soud odkazuje např. i na usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 19. 1. 1993, č. j. 6 A 85/92 – 5, v němž je uvedeno, že soud není povinen ani oprávněn sám vyhledávat možné nezákonnosti správního aktu. Nepostačí proto, vytýká-li žaloba obecně, že zákon byl porušen, a nebo to, že řízení bylo vadné, aniž by poukazovala na konkrétní skutečnosti, z nichž je takové tvrzení dovozováno.

Podle konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu uplatní-li stěžovatel kasační důvody spočívající v citaci § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., které blíže nekonkretizuje, nelze vyjít z toho, že je uplatněn důvod uvedený v § 103 odst. 1 s. ř. s. ... (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2004, č. j. 6 Ads 21/2003 – 43).

Tak tomu je v posuzované věci, kdy stěžovatel uvedl pouze obecný odkaz na důvody vymezené v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s., avšak nespecifikoval konkrétní skutečnosti, které k naplnění uváděného důvodu podle jeho názoru vedly. Takto formulovanou kasační stížnost považuje Nejvyšší správní soud za nedostačující ve smyslu ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s. se zřetelem k ustanovení § 103 odst. 1 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud uzavírá, že stěžovatel byl řádně vyzván k odstranění vytýkaných vad kasační stížnosti a byl současně poučen o následcích nerespektování takového požadavku. Vytýkané vady však v zákonné lhůtě neodstranil, přestože je zastoupen advokátem. Vzhledem k tomu, že citované údaje nebyly stěžovatelem doplněny, nebyly splněny podmínky ustanovení § 106 odst. 1 s. ř. s.

Za této situace nezbylo Nejvyššímu správnímu soudu než kasační stížnost podle ustanovení § 37 odst. 5 s. ř. s. odmítnout, neboť tato nebyla ve stanovené lhůtě doplněna a v řízení není možno pro tento nedostatek pokračovat.

Stěžovatel rovněž požádal o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti. V situaci, kdy byla kasační stížnost odmítnuta, se Nejvyšší správní soud tímto návrhem již nezabýval.

O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud za použití ustanovení § 60 odst. 3 a § 120 s. ř. s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na jejich náhradu, neboť kasační stížnost byla odmítnuta.

Usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 22. 6. 2005, č. j. 61 Az 177/2004 – 32, byl stěžovateli na jeho žádost ustanoven pro řízení o kasační stížnosti zástupce JUDr. Alexander Belica, advokát. Nejvyšší správní soud však nepřiznal zástupci stěžovatele odměnu za zastupování, neboť ze spisu nevyplývá, že by učinil některý z úkonů uvedených v ustanovení § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů.

**P o u č e n í :** Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. dubna 2006

JUDr. Marie Turková  
předsedkyně senátu